

Щира шахрайка

Автор:

[Емілі Локгарт](#)

Щира шахрайка

Емілі Локгарт

Джул Вест Вільямс – вісімнадцятирічна сирота. Воліючи бути схожою на супергероїв із улюблених коміксів, вона навчилася майстерно копіювати чужі голоси й акценти, вправно битися й наслідувати зовнішність інших людей, точнісінько перевтілюючись у них. Несподівано Джул знайомиться із заможним подружжям Соколофф, яке просить дівчину відшукати їхню доньку-багатійку Імоджен, що покинула навчання й відпочиває на острові Мартас-Віньярд. Джул та Імоджен стають подругами, і перша починає буквально перетворюватися на Іммі. У своєму прагненні бути кимось іншим дівчина заходить надто далеко. Тепер вона ризикує назавжди втратити себе. А може, вона цього й прагне?..

Емілі Локгарт

Щира шахрайка

E. Lockhart

Genuine Fraud

Жодну з частин даного видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

© E. Lockhart, 2017

© Christine Blackburne/MergeLeft Repts, Inc., jacket art, 2017

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2018

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2018

* * *

Для тих, кого вчили, що добрий – те саме, що й маленький і тихий; ось мое серце з усіма його потворними переплетіннями та пишною несамовитістю

18. Початок тут: ТРЕТІЙ ТИЖДЕНЬ ЧЕРВНЯ 2017 РОКУ. КАБО-САН-ЛУКАС, МЕКСИКА

Це був до біса пречудовий готель.

Міні-бар у номері Джул заповнено картопляними чипсами та чотирма різними видами шоколадних батончиків. Ванна з гідромасажем. Нескінченний запас величезних рушників і рідкого мила з ароматом гарденії. Щодня о четвертій літній джентльмен виконував Гершвіна на роялі в холі. Якщо ви не проти, щоб незнайомі люди вас торкалися, то можете відвідати косметичні процедури з лікувальною глиною. Шкіра Джул увесь день відгонила хлором.

У готелі «Playa Grande Resort» на півострові Каліфорнія були білі фіранки, біла плитка, білі килими і вкриті пишним цвітом білі квіти. Працівники готелю у своїх білих бавовняних формах скидалися на медиків. Джул перебувала в готелі на

самоті вже протягом приблизно чотирьох тижнів. Їй було вісімнадцять років.

Сьогодні вранці вона бігала в тренажерній залі готелю. Вона була взута у фірмові кросівки кольору морської хвилі з темно-синіми шнурками. Вона бігла без музики. Джул тренувалася майже годину, коли на бігову доріжку поруч із нею ступила жінка.

Їй було менше ніж тридцять років. Чорне волосся було стягнуте в тугий хвіст та вкрите лаком. У жінки були великі руки і міцний торс, світло-коричнева шкіра та сліди від рум'ян на щоках. Її взуття було пошарпане і заляпане застарілим брудом.

Більше в тренажерній залі ніхто не займався.

Джул уповільнила біг і перейшла на ходу, вирішивши за хвилину піти. Вона любила усамітнення, та й у будь-якому разі вона вже достатньо пробігла.

– Тренуєшся? – запитала жінка. Вона вказала на цифровий дисплей Джул. – Як щодо марафону або що? – вона говорила з мексиканським акцентом. Мабуть, вона жителька Нью-Йорка, яка виросла в іспаномовному кварталі.

– Я вправлялась у бігові в середній школі. Ось і все, – власне, вимова Джул була чіткою, англійці називають її бездоганною вимовою дикторів BBC.

Жінка проникливо подивилась на Джул.

– Мені подобається твій акцент, – сказала вона. – Звідки ти?

– Лондон. Сент-Джонс-Вуд.

– Нью-Йорк, – жінка тицьнула на себе пальцем.

Джул зійшла з бігової доріжки, щоб зробити розтяжку квадрицепсів.

– Я тут сама, – довірливо сказала жінка за мить. – Приїхала минулої ночі. Я забронювала номер у цьому готелі останньої миті. Ти тут довго?

- У такому місці, як це, ніколи не буває занадто довго, - відповіла Джул.

- То що ж порадиш? У «Playa Grande»?

Джул не часто розмовляла з іншими гостями готелю, але ніякої шкоди в тому, щоб відповісти, вона не бачила.

- Відвідай сноркелінг, - сказала вона. - Я бачила до біса здоровезну мурену.

- Ти не жартуєш? Мурену?

- Інструктор підманив її риб'ячими кишками, які він тримав у пластиковому контейнері з-під молока. Мурена впливла з-за скель. Вона була десь вісім футів[1 - фут - 30,48 см. (Тут і далі прим. перекл., якщо не вказано інше.)] завдовжки. Яскраво-зелена.

Жінка здригнулася.

- Мені не подобаються мурени.

- Можеш не ходити, якщо тебе легко налякати.

Жінка зареготала.

- Як тут справи з іжею? Я ще не їла.

- Замовляй шоколадний торт.

- На сніданок?

- О, так. Вони принесуть його спеціально для тебе, якщо попросиш.

- Приємно знати. Ти подорожуєш сама?

- Слухай, я вже йду, - сказала Джул, відчуваючи, що бесіда починає торкатись особистого. - На все добре, - вона попрямувала до дверей.

– Мій батько психічно хворий, – промовила жінка, говорячи в спину Джул. – Я вже тривалий час дбаю про нього.

Гострий біль співчуття. Джул зупинилась і обернулася.

– Кожного ранку та щоночі після роботи я поруч із ним, – вела далі молодичка. – Зараз він, нарешті, стабільний, а мені так кортіло втекти, що я не думала про ціну. Я тринькаю тут купу грошей, яких не мушу спускати.

– На що хворий твій батько?

– МС, – сказала жінка. – Множинний склероз. І слабоумство. Раніше він був головою нашої родини. Справжній чоловік. Упевнений у всіх своїх судженнях. Тепер він – це скручене тіло в ліжку. Більшу половину часу він навіть не знає, де він є. Кличе мене, наче я офіціантка.

– Чорт.

– Я боюся, що втрачу його, і не хочу бути з ним одночасно. Але знаю, що коли він помре, а я залишуся сиротою, то шкодуватиму, що поїхала від нього, розумієш? – Припинивши бігти, жінка поставила ноги обабіч бігової доріжки. Вона витерла очі тильним боком долоні. – Даруй. Забагато інформації.

– Усе гаразд.

– Іди собі. У душ абощо. Можливо, побачимось пізніше.

Жінка підтягла догори довгі рукава сорочки і повернулася до цифрового дисплея своєї бігової доріжки. Крізь її праве передпліччя тягнувся шрам, не гладенький, як після операції, а зазубрений, наче від ножа. Тут прихована ціла історія.

– Слухай, ти любиш грати у вікторину? – запитала Джул усупереч здоровому глузду.

Усмішка. Білі, але криві зуби.

– Я насправді професіонал у вікторині.

– Вони проводять її щовечора у вітальні на нижньому поверсі, – сказала Джул. – Узагалі – це ще та маячня. Хочеш піти?

– Яка саме маячня?

– У гарному сенсі. Нісенітна і гучна.

– Гаразд. Так, чудово.

– Добре, – сказала Джул. – Всиплемо ім перцю. Ти радітимеш, що взяла відпустку. Я знаюся на супергероях, шпигунських фільмах, ютуберах, фітнесі, грошах, макіяжі та письменниках вікторіанської епохи. А що скажеш ти?

– Письменники вікторіанської епохи? Як Діккенс?

– Ага, нехай би й він, – Джул відчула, що зашарілася. Раптом перелік речей, якими вона цікавиться, здався дивним.

– Я обожнюю Діккенса.

– Та ну!

– Справді люблю, – жінка знову всміхнулася. – Я знаюся на Діккенсі, кулінарії, поточних подіях, політиці... постривай, о, і на котах.

– Що ж, це добре, – сказала Джул. – Вікторина починається о восьмій, вітальня в головному вестибюлі. Бар із диванами.

– Восьма година. Домовилися, – жінка підійшла і простягла руку. – Як, кажеш, тебе звати? Я Ноа.

Джул потисла руку.

– Я не називала тобі свого імені, – відповіла вона, – але мене звати Імоджен.

* * *

Джул Вест Вільямс була доволі привабливою. Її навряд чи колись називали потворною, і так само її зазвичай не називали гарячою. Вона була низенькою, лише п'ять футів заввишки, завжди з піднятим підборіддям. Коротка стрижка під хлопчика з освітленими пасмами, але нині вже виднілися темні корені. Зелені очі, біла шкіра, ластовиння. У більшості одягу Джул її міцна статура була непомітною. М'язи огортали кістки міцними вигинами, наче її намалювали для коміксу, особливо ноги. Прес був міцним: під шаром жиру розташувалися тверді черевні м'язи. Їй подобалось їсти м'ясні, солоні, шоколадні й жирні страви.

Джул була переконана, що чим більше ти вприваєш під час тренування, тим менше спливаєш кров'ю під час битви.

Вона була впевнена: щоб запобігти розбитому серцю, найкраще – це вдати, ніби в тебе його немає.

Дівчина знала, що те, як ти говориш, часто є важливішим за те, що саме ти кажеш.

Вона також вірила у бойовики, силові тренування, силу макіяжу, запам'ятовування, рівні права та ідею того, що відео на Ютубі можуть навчити тебе безлічі речей, яких не викладають у коледжі.

Якщо Джул вам довіряє, то розповість, що протягом року навчалась у Стенфордському університеті за стипендіальною програмою з легкої атлетики.

– Мене взяли, – розповідає вона людям, які їй подобаються. – Стенфорд – це Номер Один. Школа сплатила за навчання, підручники і таке інше.

Що сталося?

Джул може знизати плечима.

– Я хотіла вивчати літературу вікторіанської епохи та соціологію, але головний тренер був збоченцем, – скаже вона. – Мацав усіх дівчат. Коли він наблизився до

мене, я вдарила його по чому годиться та розповіла усім, хто міг слухати. Викладачам, студентам, «Стенфорд Дейлі». Я намагалася докричатись аж до самісінької верхівки цієї довбаної вежі зі слонової кістки[2 - У США уявлення про «вежу зі слонової кістки» пов'язане з критикою університетів (особливо тих, що входять до «Ліги плюща») та академічної еліти в цілому за зневажливе ставлення до «профанів», снобізм і замкнутість.], але ж ви знаєте, що трапляється зі спортсменами, які обмовляють своїх тренерів.

Вона сплете пальці й понурить погляд.

– Інші дівчата по команді заперечували, – додасть Джул. – Вони сказали, що я брешу, а той збоченець ніколи нікого не чіпав. Вони не хотіли, щоб про це дізналися їхні батьки, і ще вони боялися втратити свої стипендії. Ось як скінчилася ця історія. Тренер зберіг собі роботу. Я пішла з команди. Це означало, що мені не надали фінансової допомоги[3 - Гроші, які надали чи позичили в університеті або коледжі студенту, який не в змозі оплатити повну вартість своєї освіти.]. Ось таким чином зі студента-відмінника перетворюєшся на виключену недоучку.

Після тренажерної зали Джул пропливла милю в басейні «Playa Grande» та проводила решту ранку, як вона це часто робила, сидячи у вітальні бізнес-класу, дивлячись відео з вивчення іспанської мови. Вона досі зосталась у купальнику, але взута у кросівки для бігу кольору морської хвилі. Із макіяжу – яскраво-рожевий блиск та трішки сріблястої підводки. Купальник мав колір криці, злитий, із кільцем на грудях та глибоким вирізом. Вигляд дівчина мала наче з Усесвіту Marvel[4 - Вигаданий усесвіт, у якому відбуваються коміксні історії, які видає компанія Marvel Comics.].

У вітальні працював кондиціонер. Нікого більше тут не було. Джул розслабилася, вдягла навушники та посьорбувала дієтичну колу.

Після двох годин іспанської, з'ївши «Снікерс» на ланч, вона переглядала музичні кліпи. Вона танцювала від кофеїнового збудження, співаючи у порожній вітальні до ряду крісел, що оберталися. Життя сьогодні було до біса блискуче. Їй сподобалася та сумна жінка, яка втекла від свого хворого батька, жінка з цікавим шрамом та несподіваним смаком у виборі книжок.

Вони переможуть у вікторині.

Джул випила ще одну дієтичну колу. Вона перевірила свій макіяж та побачила власне віддзеркалення у віконному склі. Потім голосно розсміялася, бо вигляд мала ідіотський і дивовижний водночас. У вухах пульсував ритм.

* * *

Донован, хлопець за стійкою бару коло басейну, був місцевим. Дебелий, але млявий. Прилизане волосся. Має слабкість до підморгування клієнтам. Він розмовляє англійською з акцентом, зокрема до мешканців півострова, та знає напій Джул – дієтична кола з додаванням ванільного сиропу.

Інколи по обіді Донован розпитував Джул про дитинство в Лондоні. Джул практикувала свою іспанську. Розмовляючи, вони дивилися фільми на екрані над баром.

Сьогодні о третій годині дня Джул видерлася на стілець у кутку, досі вдягнена в купальник. Донован був одягнений у білий блейзер «Playa Grande» і футболку. На карку в нього росла щетина.

– Що за фільм? – запитала вона, дивлячись у телевізор.

– Халк.

– Який саме Халк?

– Я не знаю.

– Ти ж вставляєш касету. Як не знаєш?

– Я навіть не знаю, що є два Халки.

– Халків три. Стривай, я беру слова назад. Кільканадцять Халків. Якщо рахувати фільми, мультфільми тощо.

– Я не знаю, який саме це Халк, міс Вільямс.

Деякий час ішов фільм, Донован споліскував склянки і витирав стійку. Він зробив скотч із содовою жінці, яка забрала напій на інший бік басейну.

– Це другий і найкращий Халк, – сказала Джул, коли знову заволоділа його увагою. – Як іспанською «скотч»?

– Escoces.

– Escoces. Який краще пити?

– Ви ніколи не пили.

– Але якби пила.

– Macallan, – відповів Донован, стенивши плечима. – Налити вам на пробу?

Він наповнив п'ять шотів різними брендами елітного скотчу, розповів про скотч і віскі та чому слід замовляти перше. Джул спробувала кожен вид, але багато не пила.

– Ось цей смердить, наче пахва, – сказала вона йому.

– Ви божевільна.

– А ось цей – наче рідина для розпалювання.

Хлопець нахилився над склянкою та понюхав її.

– Можливо.

Вона вказала на третій.

– Собача сеча, ніби справді від злого пса.

Донован засміявся.

– Який запах у решти? – запитав він.

– Кров'яне борошно, – відповіла Джул, – і порошок, який використовують для очищення ванних кімнат. Очисник.

– Який вам сподобався найбільше?

– Кров'яне борошно, – відповіла вона, застромивши палець до склянки і спробувавши знову. – Скажи, як він називається.

– Це Macallan, – Донован сполоснув склянки. – О, я забув повідомити: про вас раніше питала жінка. А можливо, і не про вас. Вона могла помилитися.

– Яка жінка?

– Мексиканка. Говорила іспанською. Питала про білошкіру американську дівчину з коротким світлим волоссям, яка подорожує сама, – пояснив Донован. – Вона сказала про ластовиння, – він торкнувся свого обличчя, – на носі.

– Що ти їй відповів?

– Я сказав, що це великий курорт. Багато американців. Я не знаю, хто проживає сам, а хто ні.

– Я не американка, – сказала Джул.

– Знаю. Тому я сказав їй, що нікого подібного не бачив.

– І це все, що ти сказав?

– Ага.

– Але ти все одно подумав про мене.

Донован пильно вдивлявся в обличчя Джул протягом хвилини.

– Я подумав про вас, – зрештою вимовив він. – Я не дурний, міс Вільямс.

* * *

Ноа знала, що вона американка.

Це означало, що Ноа коп. Або ще щось. Мусила бути.

Уся та розмова була підставною. Хворий батько, Діккенс, осиротіння. Ноа точно знала, що саме сказати. Вона заклала наживку – «мій батько психічно хворий» – і Джул жадібно її проковтнула.

Обличчя Джул пашіло. Вона була самотньою і кволою, і, хай йому чорт, дурною, тож піймалася на гачок Ноа. Це були хитрощі: Джул мала побачити у Ноа не ворога, а людину, якій можна довіряти.

Джул повернулася до своєї кімнати, щосили намагаючись здаватися спокійною. Опинившись усередині, вона вигребла усі коштовності з сейфа. Вона вбралась у джинси, черевики і футболку, і напхала стільки одягу, скільки влізло до її найменшої валізи. Решту вона залишила. Вона поклала на ліжко сто доларів – чайові для Глорії, покоївки, з якою іноді розмовляла. Потім вона викотила валізу вниз у хол і заховала біля автомата з кубиками льоду.

Повернувшись до бару коло басейну, Джул розповіла Доновану, де заховано валізу. Вона підштовхнула двадцять доларів через стійку.

Попросила про послугу.

Відтак поклала ще одну двадцятку і надала інструкції.

* * *

Джул озирнулась навколо парковки для персоналу і знайшла барменів маленький голубий седан, що не був зачинений. Вона влізла до нього і вместила позаду на підлозі, заваленій порожніми пластиковими пакетами та паперянками з-під кави.

Їй довелося чекати цілу годину, аж поки Донован не скінчить зміну в барі. Якщо пощастить, Ноа не втямить, що щось не так, доки Джул вже серйозно не спізниться на вечірню вікторину, десь до пів на дев'яту. Потім вона перевірятиме трансфер з аеропорту та запис служби таксі готелю, перш ніж їй на думку спаде стоянка для персоналу.

У машині була спека й задуха. Джул намагалася почути кроки.

Її плече судомило. Хотілося пити.

Донован допоможе їй, чи не так?

Він допоможе. Він вже її прикрив. Він сказав Ноа, що не знає нікого подібного. Він попередив Джул і пообіцяв забрати валізу та підкинути її. На додачу, вона йому заплатила.

Окрім того, Джул і Донован були друзями.

Джул по черзі випрямила коліна, а відтак знову скрутилась, уместившись за сидінням.

Джул думала про те, у що вона була одягнена, а потім зняла сережки й нефритову каблучку та заховала їх до кишені джинсів. Їй ледве вдалось утамувати подих.

Нарешті вона почула звук валізи на роликах. Ляскіт багажника. Донован прослизнув за кермо, завів машину й рушив зі стоянки. Джул лишалася на підлозі, коли він їхав. Дорогою траплялися кілька поодиноких вуличних ліхтарів. По радіо грала мексиканська попса.

– Куди ви хочете поїхати? – невдовзі запитав Донован.

– Кудись до міста.

– Тоді я їду додому, – раптом його голос пролунав якимось хижо.

Чорт. Чи вона помилилася, сівши до нього в машину? Чи Донован є одним з тих хлопців, які вважають, що дівчина, котра просить про послугу, мусить переспати з ним?

– Висади мене по дорозі до своєї домівки, – різко сказала Джул. – Я подбаю про себе.

– Ви не повинні так говорити, – сказав він. – Зараз я ризикую заради вас.

* * *

Уявіть собі: гарненький будиночок у передмісті Алабами. Однієї ночі восьмирічна Джул прокидається в темряві. Вона почула шум?

Вона не впевнена. У будинку тихо.

Вона спускається сходами вниз у тонкій рожевій сорочці.

На першому поверсі її огортає холодний страх. Вітальню розгромлено, усюди книжки та папери. У кабінеті ще гірше. Теки з файлами перекинуті. Комп'ютери зникли.

– Мамо? Тату? – Маленька Джул біжить нагору, щоб зазирнути до кімнати батьків.

Їхні ліжка порожні.

Ось тепер вона налякана по-справжньому. Дівчинка різко штовхає двері до ванної кімнати. Батьків тут немає. Вона вибігає на вулицю.

Двір оточений невиразними обрисами дерев. Маленька Джул уже на півдорозі до стежки, коли розуміє, що бачить там, у колі світла вуличних ліхтарів.

Мама і тато лежать у траві долілиць. Їхні тіла покручені й обм'якли. Під ними розпливаються калюжі темної крові. Маму вбито пострілом у голову. Певно, вона померла миттєво. Тато точно мертвий, але пошкодження Джул бачить лише на

його руках. Певно, він сплив кров'ю від ран. Він скрутився навколо мами, наче в свої останні хвилини думав лише про неї.

Джул біжить назад до будинку, щоб зателефонувати до поліції. Телефонний дріт від'єднано.

Вона повертається у двір – виголосити молитву, принаймні попрощатися, – але тіла її батьків зникли. Убивця забрав їх геть.

Дівчинка не дозволяє собі заплакати. Решту ночі вона сидить там, у колі світла вуличних ліхтарів, вимочуючи густу кров своєю нічною сорочкою.

Наступні два тижні Маленька Джул живе сама в тому розгромленому будинку. Вона тримається сильною. Сама готує їжу та розбирає папери, які лишилися, прагнучи знайти відповіді. Поволі, читаючи документи, вона складає до купи життя героїчних, сильних і таємничих особистостей.

Одного пообіддя, коли Джул на горищі передивлялася старі фотографії, у кімнаті з'являється жінка в чорному.

Жінка робить крок уперед, але Маленька Джул спритна. Вона рвучко і швидко жбурляє ножа для розрізання паперів, але жінка ловить його лівою рукою. Маленька Джул видирається на купу ящиків, хапається за верхню балку горища й підтягується. Вона хутко перелазить по сволоку і вислизає крізь високе вікно на даху. Серце панічно стугонить у грудях.

Жінка переслідує її. Джул стрибає з даху на сусіднє дерево й відламує гілку, щоб використати гострий кілок як зброю. Вона тримає гілку в зубах, поки спускається на землю. Джул вже мчить у підлісок, аж тут жінка стріляє і влучає їй у щиколотку.

Сильний біль. Маленька Джул впевнена, що це вбивця її батьків, яка прийшла прикінчити її, але жінка в чорному допомагає Джул підвестись та оглядає рану. Вона видаляє кулю й наносить антисептик.

Бинтуючи рану, жінка пояснює, що вона вербувальник і спостерігає за Джул протягом останніх двох тижнів. Джул не лише дитина двох виняткових людей з

майстерними навичками, вона має різючий інтелект із затятим інстинктом виживання. Жінка хоче навчати Джул та допомогти їй помститися. Ніби вона така собі втрачена тітка. Вона знає про таємниці, які батьки приховували від своєї єдиної улюбленої донечки.

Ось на цьому місці розпочинається досить незвичайна освіта. Джул вступає до спеціалізованій академії, розташованій у відреставрованому маєтку на звичайній вулиці в Нью-Йорку. Вона вивчає методи спостереження, виконує сальто й вправляється у знятті наручників та гамівних сорочок. Вона вдягає шкіряні штани, кишені яких наповнені різноманітними гаджетами. Уроки з іноземних мов, соціальних звичаїв, літератури, бойових мистецтв, застосування вогнепальної зброї, маскування, різні акценти, методи підробки й юридичні тонкощі. Навчання триває десять років. По завершенню Джул стане тією жінкою, недооцінити яку було б великою помилкою.

Це первісна історія Джул Вест Вільямс. На момент перебування у «Playa Grande» вона віддавала їй перевагу більше, ніж будь-якій іншій історії, яку могла б розповісти про себе.

* * *

Донован зупинився й відчинив двері з боку водія. У салон машини проникло світло.

– Де ми? – запитала Джул. На вулиці було темно.

– Сан-Хосе-дель-Кабо.

– Це тут ти живеш?

– Відносно недалеко.

Джул відчула полегшення, але щось занадто непроглядна пітьма ззовні. Хіба на вулиці не мають бути вуличні ліхтарі та будівлі інфраструктури, прикрашені вогнями для туристів?

– Хтось є поблизу? – запитала вона.

- Я припаркувався на алеї, тож ніхто не побачить, як ви вилазите з моєї машини.

Джул виповзла. Її м'язи задубіли, а на обличчі відчувалося мастило. Алея була уставлена смітниками. Світилося лише в кількох вікнах на другому поверсі.

- Дякую, що підкинув. Відчиниш багажник?

- Ви обіцяли сто американських доларів, коли я привезу вас до міста.

- Звісно, - Джул витягла гаманець із задньої кишені й заплатила.

- Але тепер ціна більша, - додав Донован.

- Що?

- Ще триста доларів.

- Я гадала, ми друзі.

Він зробив крок до неї.

- Я готував вам напої, тому що це моя робота. Я вдавав, ніби мені подобається розмовляти з вами, тому що це також моя робота. Гадаєте, я не бачив, як зверхньо ви дивитеся на мене? Другий і найкращий Халк. Який вид скотчу. Ми не друзі, міс Вільямс. Ви брехали мені половину часу, а я брехав вам безперервно, - вона відчула запах алкоголю, пролитого на його сорочку. Він гаряче дихав їй в обличчя.

Джул щиро вірила, що подобається йому. Вони сміялися з жартів одне одного, а він пригощав її безкоштовними картопляними чипсами.

- Ого, - тихо промовила вона.

- Ще триста доларів, - повторив він.

Він був дрібним злодюжкою, котрий вистежував дівчину з купою американських доларів? Чи просто мерзотник, який думає, що вона радше відшліфує його прилад, аніж заплатить іще три сотні? Чи, може, Ноа його підмазала?

Джул запхнула гаманця до кишені. Вона потягнула за ремінь таким чином, що сумка посунулась їй на груди.

– Доноване! – вона зробила крок уперед, ближче. Вона подивилася на нього великими очима.

Потім швидко піднесла праву руку, зігнула її в лікті і вдарила його спочатку по потилиці, а відтак у пах. Він зігнувся. Джул схопила хлопця за слизьке волосся і рвонула його голову назад. Вона розхитувала його, змушуючи втратити рівновагу.

Донован сіпнув ліктем, ударивши Джул у груди. Було боляче, але з наступним поштовхом він не влучив. Вона ухилилася, впіймала його лікоть і вивернула йому за спину. Його рука була м'якою й огидливою. Міцно тримаючи Донована, Джул вільною рукою вихопила свої гроші з його жадібних пальців.

Вона запхала гроші до кишені джинсів і різко вигнула руку Донована, шукаючи мобільний у його кишенях.

Немає. Тоді задня кишеня.

Вона знайшла його мобільник і всунула собі до ліфчика, бо більше вільного місця не було. Тепер він не зможе зателефонувати й повідомити її місцезнаходження Ноа. Проте в лівиці він досі тримав ключі від машини.

Донован смикнувся і штовхнув її у гомілку. Джул вдарила його в шию – і він завалився долілиць. Один міцний поштовх, і Донован гепнувся на землю. Він почав підводитись, але Джул схопила металеву кришку зі сміттебака поруч і двічі вдарила його по голові. Він упав на купу мішків зі сміттям, з одного ока й чола потекла кров.

Джул трохи відступила. Вона все ще тримала кришку.

– Кидай свої ключі.

Застогнавши, Донован простяг ліву руку і жбурнув ключі, вони впали за кілька дюймів від його тіла.

Джул схопила ключі та відчинила багажник. Вона забрала свою валізу на роликах і стрімголов побігла вниз вулицею, перш ніж Донован зміг підвестися.

* * *

Коли шосе у Сан-Хосе-дель-Кабо лишилося далеко позаду, вона вповільнила ходу й оглянула свою сорочку. Одяг мав досить чистий вигляд. Джул спокійним та повільним рухом провела рукою по обличчю – на випадок, якщо на ньому щось було: бруд, піт або кров. Вона витягла з валізи пудреницю і, дивлячись у дзеркало через плече, оглянула себе ззаду.

Позаду нікого не було.

Вона нафарбувалася матовою рожевою помадою, закрила пудреницю та рушила ще повільніше.

Вона не повинна мати такий вигляд, наче від чогось тікає.

Повітря було тепле, а з барів гучно лунала музика. Поблизу багатьох барів вешталися туристи: білі, чорношкірі та мексиканці – усі налигані й галасливі. Дешевий відпочинок для простих людей. Джул викинула Донованові ключі та мобільний у сміттебак. Вона шукала таксі або автобус, але не бачила жодного транспорту.

Що ж, нехай.

Їй треба сховатися й перевдягтися на випадок, якщо Донован шукатиме її. Якщо він працює на Ноа, то переслідуватиме Джул. Або просто захоче помститися.

Уявіть себе зараз на відео. Коли ви ходите, тіні проминають по вашій гладкій шкірі. Під одягом утворюються синці, але ж зачіска справляє неперевершене

враження. Ви озброєні гаджетами, тоненькими шматками металу, які втілюють небачене майстерне поєднання технологій і нападу. При собі маєте отрути та антидоти.

Ви – центр історії. Ви і тільки ви. У вас є така собі цікава первісна казка, незвична освіта. Тепер ви безжална, ви блискуча, ви практично безстрашна. Позаду – безліч жертв, тому що ви робите геть усе необхідне, аби лишитися живою, – а це норма вбитих на день, ось і все.

У світлі вікон мексиканського бару ви маєте розкішний вигляд. Після битви ви зашарілись. І дивіться, як вам пасує одяг.

Так, це правда, що ви злочинно жорстока. Навіть по-звірячому. Однак це ваша робота, і ви напрочуд кваліфікована, тому це сексуально.

Джул продивилася хрінову купу фільмів. Вона знала, що жінки рідко опинялись у центрі таких історій. Натомість вони тішили око своєю вродою, були супутницями, жертвами або коханками. Здебільшого вони існували для того, щоб допомагати величному білошкірому гетеросексуальному героєві протягом його бісової епічної подорожі. Якщо у фільмі і була героїня, то важила вона дуже замало, одягу також було обмаль, а її зуби були виправлені.

Джул знала, що вона не схожа на тих жінок. Вона ніколи не виглядатиме, як вони. Але вона була усім, чим були ті героїні, а в деякому сенсі навіть більшим.

Вона також знала й це.

Вона дісталася третього бару в Кабо і шмигнула всередину. Бар був умебльований дерев'яними столами, а на стіні висіло риб'яче опудало. Більшість відвідувачів були американцями, які напивалися мов свині після дня спортивної риболовлі. Джул швидко попрямувала вглиб зали й, озираючись через плече, зайшла до чоловічого туалету.

У ньому нікого не було. Вона вмостилась у кабінці. Донован нізащо не шукатиме її тут.

Сидіння унітазу було мокре і заляпане жовтим. Джул, покопирсавшись у валізі, знайшла чорну перуку – лискучий «боб»[5 - Коротка зачіска.] із чубком. Вона натягла перуку, стерла помаду, нанесла темний блиск для губ та припудрила носика. Поверх білої футболки вона вдягнула чорний кардиган і застібнула усі гудзики.

Зайшов хлопець і скористався пісуаром. Джул нерухомо стояла, тішачись, що вбралася в джинси й важкі чорні чоботи. У нижньому кутку кабінки можна було побачити лише підошву та край валізи.

Зайшов наступний хлопець і скористався кабінкою поруч із Джул. Вона подивилася на його черевики.

Це був Донован.

То були його брудні білі крокси[6 - Гумове взуття на кшталт капців.]. То його подібні до лікарняних штани «Playa Grande». Кров пульсувала у вухах Джул.

Вона тихесенько підняла валізу з підлоги, тримаючи її так, аби він не побачив, і стояла нерухомо.

Донован змив, і Джул почула, як він почалапав до умивальника. Він відкрив воду.

Зайшов іще один хлопець.

– Можна позичити твій телефон? – запитав Донован англійською. – Швидкий дзвінок.

– Хтось відгамселив тебе, приятелю? – той хлопчина мав американський акцент, каліфорнійський. – Маеш такий вигляд, наче тобі добряче перепало.

– Я в порядку, – відповів Донован, – мені лише потрібен мобільний.

– З нього не можна телефонувати, тільки писати повідомлення, – сказав хлопець. – Мені треба до своїх друзяк.

– Я не збираюсь його красти, – мовив Донован. – Мені треба лише...

– Я сказав ні, зрозумів? А тобі всього найкращого, приятелю, – хлопець пішов, навіть не посцявши.

Доновану був потрібен телефон, бо він не мав ключів від машини й хотів, щоб його підкинули? Чи тому, що він хотів зателефонувати Ноа?

Він тяжко зітхнув, наче йому боліло. Більше воду він не відкривав.

Зрештою він пішов.

Джул опустила валізу на підлогу. Вона струсила руками, прагнучи відновити кровообіг та вигнула руки за спиною. Досі стоячи у кабінці, вона полічила гроші, песо й долари. Відкрила пудреницю і перевірила перуку.

Остаточно переконавшись, що Донован подався геть, Джул упевнено вийшла з чоловічого туалету, наче то була якась дрібничка, і попрямувала на вулицю. Ззовні вона протиснулася крізь натовп гульвіс, вийшла за ріг і зрозуміла, що їй пощастило. Під'їхало таксі. Вона застрибнула до машини і назвала Гранд Солмар, курорт поруч із «Playa Grande».

У Гранд Солмар Джул легко взяла інше таксі. Вона попросила нового водія відвезти її у дешеве місце за місцевими мірками. Водій привіз її до «Кабо Інн».

Це була справжня діра. Дешеві стіни, брудна фарба, пластикові меблі, пластикові квіти на стійці реєстрації. Джул зареєструвалася під фальшивим ім'ям та заплатила клерку в песо. Посвідчення особи він не просив.

Піднявшись у номер, вона скористалася маленькою кавоваркою та приготувала собі філіжанку кави без кофеїну. Вона поклала три порції цукру і сіла на край ліжка.

Чи слід їй тікати?

Ні.

Так.

Ні.

Ніхто не знав, де вона є. Ніхто на світі. Цей факт мав би зробити її щасливою. Джул хотіла зникнути, врешті-решт.

Але вона почувалася наляканою.

Дівчина хотіла, щоб Паоло був поруч. І Імоджен також.

Хотіла скасувати все, що трапилося.

Якби ж тільки можна було повернутися в часі, думала Джул, вона стала б кращою людиною. Або іншою людиною. Вона була б більше собою. Чи, можливо, менше собою. Вона не знала напевно, тому що вже не розуміла, ким зараз є і чи існує Джул взагалі, а не лише її постаті, які вона являла в різних ситуаціях.

Чи всі люди такі, без власних «я»?

Чи тільки Джул?

Вона не знала, чи зможе полюбити своє власне спотворене невідоме серце. Вона прагнула, аби хтось інший зробив це замість неї, побачив, як воно б'ється за ребрами, і сказав: «Я бачу справжню тебе. Ти є, ти рідкісна і гідна. Люблю тебе».

Як це похмуро й по-дурному – бути спотвореною та невідомою, не мати індивідуальної подобі, не мати самої себе, коли перед тобою простягається життя. Джул має силу-силенну рідкісних талантів. Вона тяжко працювала і, хай йому чорт, таки має що запропонувати. Вона все це знала.

Чого ж тоді вона одночасно відчувається нікчемною?

Вона хоче зателефонувати Імоджен. Як би їй кортіло почути низький сміх Іммі та її швидкі речення, що вибовкують таємниці.

Як би вона хотіла сказати Імоджен: «Мені страшно». А Іммі відповіла б: «Але ти хоробра, Джул. Ти найхоробріша людина, яку я знаю».

Вона хотіла б, щоб Паоло підійшов, обійняв її та сказав, як колись, що вона найкраща і чудова.

Вона хотіла, щоб поруч опинився той, хто безумовно її любить, той, хто все їй пробачив би. А краще той, хто вже все знає та кохає її за це.

Ні Паоло, ні Іммі не були на таке здатні.

Проте Джул пам'ятає відчуття губ Паоло на її вустах і запах парфумів Іммі з ароматом жасмину.

* * *

У чорній перуці Джул спустилася до ресепшна «Кабо Інн». Вона продумала свою стратегію. Уночі в цей час стійка реєстрації не працювала, але Джул залишила клерку чайові, щоб той відкрив її для неї. За допомогою комп'ютера вона забронювала квиток із Сан-Хосе-дель-Кабо до Лос-Анджелеса на наступний ранок. Вона послуговувалася власним ім'ям та оплатила своєю звичайною кредитною карткою, такою самою, яку використовувала в «La Playa Grande».

Потім вона поцікавилась у клерка, де можна купити авто за готівку. Він повідомив, що на задньому дворі працює дилер, який вранці може їй дещо продати за американські долари. Він написав адресу і сказав, що це ріг Ортіз та Ехідо.

Ноа відстежувала кредитні картки. Мусила, інакше вона ніколи не знайшла б Джул. Тепер детектив побачить нову оплату й полетить до Лос-Анджелеса. Сама ж Джул купить авто за готівку і поїде в напрямку Канкуна. Нарешті з Канкуна вона попрямує до острова Кулебра в Пуерто-Рико, де безліч американців, які ніколи нікому не показують свої паспорти.

Джул подякувала клеркові за інформацію про продавця автівки.

– Ви ж не пам'ятатимете нашої розмови, чи не так? – запитала вона, простягаючи йому двадцятку через стійку.

– Я міг би, – відповів він.

- Ні, не будете, - вона додала ще п'ятдесят.

- Я ніколи вас не бачив, - сказав клерк.

* * *

Спалося погано. Навіть гірше, ніж зазвичай. Сни про те, як вона тоне у теплій бірюзовій воді, сни про покинутих котів, які блукають її тілом, поки вона спить, сни про те, як її душить змія. Джул, зойкнувши, прокинулася.

Вона випила води. Прийняла холодний душ.

Заснула і знову, скрикуючи, прокинулася.

О п'ятій ранку Джул попленталася до ванної кімнати, плеснула водою в обличчя і нафарбувала очі. А чому б і ні? Їй подобалася косметика. У неї був час. Вона нанесла шар консилеру[7 - Маскувальний засіб, коректор, що приховує дрібні вади на обличчі, пігментні плями, прищі, почервоніння, мішки під очима, мімічні зморшки.] та пудри, додала димчасті тіні, потім туш і, крім того, майже чорний блиск для губ.

Вона намастила волосся гелем і вдяглася. Чорні джинси, знову чоботи й темна футболка. Занадто тепла для мексиканської спеки, але практична. Вона зібрала валізу, випила пляшку води і вийшла з дверей.

Ноа сиділа у холі, притулившись спиною до стіни, тримаючи в руках чашку паруючої кави.

Вона чекала.

17. КІНЕЦЬ КВІТНЯ 2017 РОКУ. ЛОНДОН

За сім тижнів до того, наприкінці квітня, Джул прокинулась у гуртожитку на околиці Лондона. У кімнаті було вісім двоярусних ліжок: тонкі матраци, укриті звичайними білими простирадлами. Зверху лежали спальні мішки. Наплічники були притулені до стін. У кімнаті стояв неприємний запах тіла і пачулі.

Вона спала у спортивному одязі. Вислизнула з ліжка, зав'язала кросівки та пробігла вісім миль передмістям повз паби та м'ясні крамниці, які рано-вранці ще були зачинені. Повернувшись, дівчина виконала планки, випади, віджимання й присідання в кімнаті відпочинку.

Джул була в душі ще до того, як її сусіди по кімнаті прокинулись і почали користуватися гарячою водою. Потім вона влізла на своє горішне місце і розгорнула шоколадний протеїновий батончик.

У кімнаті досі було темно. Вона розкрила книжку «Наш спільний друг» і читала, підсвічуючи сторінки мобільником. Це був грубезний роман вікторіанської епохи про сироту. Його написав Чарлз Діккенс. Цю книжку Джул дала її подруга Імоджен.

Імоджен Соколофф була найкращою подругою, яку Джул колись мала. В її улюблених книжках завжди йшлося про сиріт. Іммі сама була сиротою. Вона народилась у Міннесоті, її мама була підлітком і померла, коли Іммі було два роки. Згодом її в дочерило подружжя, яке мешкало у Нью-Йорку в пентхаусі на Верхньому Іст-Сайді.

Патті й Гілу Соколофф на той час було під сорок. Вони не могли мати дітей, а правова робота Гіла вже давно включала в себе добровільну адвокатську діяльність для дітей у названих родин. Він вірив у всиновлення. Отже, після кількох років перебування в черзі й очікування на немовля, подружжя Соколофф вирішили, що готові взяти дитину старшого віку.

Вони закохалися в ці особливі дворічні пухкенькі ручки та веснянкуватий носик. Вони взяли дівча до себе, дали нове ім'я Імоджен, а старе залишили у шафці для документів. Її фотографували і лоскотали. Патті готувала їй гарячі макарони з маслом та сиром. Коли маленькій Іммі виповнилося п'ять років, подружжя Соколофф відправило її до школи Грінбраяр, приватної установи на Мангеттені. Там вона вдягалася в біло-зелену форму та вчила французьку. На вихідних маленька Іммі бавилась у лего, пекла печиво і відвідувала Американський музей

природознавства, де найдужче їй подобалися скелети плазунів. Вона святкувала усі єврейські свята, а коли виросла, узяла участь у незвичній церемонії бат-міцви[8 - Прийом дівчаток 12 років у дорослу юдаїстську спільноту.] у лісі в північній частині штату.

Бат-міцва ускладнювалася, позаяк мати Патті й батьки Гіл не вважали Імоджен за єврейку, тому що її біологічна мати єврейкою не була. Всі вони наполягали на формальному процесі навернення, який би відклав церемонію на рік, але натомість Патті покинула родинну синагогу та приєдналася до світської єврейської громади, що і провела церемонію під час виїзду в гори.

Отже, у віці тринадцяти років Імоджен Соколофф стала більш свідомою щодо власного статусу сироти, ніж коли-небудь раніше, і почала читати історії, які стануть наріжним каменем у її внутрішньому світі. Уперше вона звернулася до книжок про сиріт у школі, коли її підштовхували до читання. Таких було багато. «Мені подобався одяг, пудинги і кінні екіпажі», – розповідала вона Джул.

Іще в червні Джул та Імоджен почали жити разом у будинку, який Іммі орендувала на острові Мартас-Віньярд. Того-таки дня вони поїхали до фермерського кіоску, де можна самим обирати квіти.

– Мені подобалася «Гейді»[9 - Повість про події в житті маленької дівчинки, що живе під опікою свого діда у швейцарських Альпах, автор Йоганна Шпірі.] та ще казна-який відстій, – вона нахилилася над кущем жоржин, тримаючи ножиці. – Але згодом від усіх тих книжок мені хотілося блювати. Героїні увесь час були такі гробано радісні. Взірці жіночої самовідданості. Типу: «Я до смерті голодна! Прошу, з'їж мою єдину булочку!» Або: «Я не можу ходити, я паралізована, але я все одно бачу яскравий бік життя, щасливий-щасливий!» Хочу сказати, що «Маленька принцеса»[10 - Класичний дитячий роман англійської письменниці Френсіс Елізи Годгсон Бернет.] і «Полліанна»[11 - Роман-бестселер американської письменниці Елеонор Портер.] продають тобі купу огидної брехні. Щойно я зрозуміла це, як покінчила з ними.

Завершивши складати свій букет, Іммі вилізла на дерев'яний паркан. Джул досі збирала квіти.

– У середній школі я читала «Джен Ейр», «Ярмарок марнославства», «Великі сподівання» і таке інше, – вела далі Іммі. – Вони типу про сиріт, які балансують на

краю.

– Книжки, які ти мені дала, – уторопавши, мовила Джул.

– Ага. Наприклад, у «Ярмарці марнославства» Беккі Шарп – одна велична машина амбіцій. Вона залишається ні з чим. У Джен Ейр напади люті, під час яких вона кидається на підлогу. Піп у «Великих сподіваннях» – шахрайка і жадібна до грошей. Усі вони прагнуть кращого життя та йдуть за ним, і всі вони морально нестійкі. Це робить їх цікавими.

– Мені вони вже подобаються, – сказала Джул.

Іммі вступила до коледжу Вассара завдяки своєму есею про тих персонажів. До того ж, зізнавалася вона, навчатись їй не подобалося. Вона не любила, коли люди вказували їй, що робити. Коли викладачі давали завдання читати давніх греків, вона цього не робила. Коли її подруга Брук порадила їй прочитати Сюзанну Коллінз, вона також цього не зробила. А коли її мати сказала, що їй треба завзятіше вчитись, Іммі покинула школу.

Звісно, тиск не був єдиною причиною, через яку Іммі покинула коледж. Ситуація виявилася вкрай складною. Утім, головну роль відіграла вдача Патті Соколофф – прагнення усе контролювати.

– Моя мама вірила в американську мрію, – розповідала Імоджен. – І хотіла, щоб я також у неї вірила. Її батьки народились у Білорусі. Вони по повній купилися на це. Знаєш, панує думка, що тут, у США, будь-хто може досягти вершини. Неважливо, звідки ти розпочинаєш, – одного дня ти зможеш керувати країною, розбагатіти, мати власний особняк. Так?

Ця розмова відбулася трохи пізніше, влітку на Мартас-Віньярді. Джул та Іммі були на пляжі Мощап. Вони лежали на великому бавовняному покривалі.

– Це дійсно мрія, – сказала Джул і поклала до рота картопляну чипсину.

– Родина мого батька також на це купилася, – Іммі вела далі. – Його дідусь і бабуся приїхали з Польщі й винаймали тут житло. Справи в дідуся йшли добре, і він придбав гастрономічну крамницю. Мій батько мусив рухатися ще далі – стати

першим у родині, хто піде до коледжу, і він саме так і вчинив. Він став типу провідним юристом. Його батьки пишалися ним. Їм здавалося, все просто: залиште стару країну позаду і створіть власне життя. А якщо вам не поталанило в повній мірі прожити американську мрію, то ваші діти зроблять це за вас.

Джул любила слухати, як Іммі розповідає. Вона ніколи не зустрічала того, хто так відверто розмовляв. Мова Іммі була нескладною, але також безжалісно цікавою й рясною на думки. Вона, схоже, не піддавала себе цензурі й не прикрашала свої речення. Вона просто розповідала, як потік, завдяки чому мала вигляд, наче постійно запитує щось, та здавалася відчайдушною, аби бути почутою.

– Країна можливостей, – промовила Джул лише для того, щоб подивитись, який напрямок обере Іммі.

– Це те, у що вони вірили, але я не думаю, що це дійсно правда, – відповіла Іммі. – Типу півгодини перегляду новин вистачить, аби збагнути, що тут більше можливостей для білих людей. І для тих, хто розмовляє англійською.

– І для людей із твоїм типом акценту.

– Зі східного узбережжя? – запитала Іммі. – Гадаю, так. І для неінвалідів. О, і для чоловіків! Чоловіки, чоловіки, чоловіки! Чоловіки досі розгулюють, наче Сполучені Штати – це велика цукерня й усі тістечка для них. Ти так не вважаєш?

– Я не дозволю їм з'їсти мое тістечко, – відповіла Джул. – Це мое сране тістечко і я його їстиму.

– Так. Ти захищаєш своє тістечко, – сказала Іммі. – І ти отримаєш його – шоколадне, з шоколадною глазур'ю, типу п'ятишарове. Проте, як на мене, справа ось у чому: ну ж бо, назви мене дурепою, але я не хочу тістечка. Можливо, я навіть не голодна. Я намагаюся просто бути. Існувати і насолоджуватися тим, що є переді мною. Я знаю, це розкіш, і я, напевно, сволота навіть через те, що володію нею, але я також думаю, що намагаюся цінувати її. Люди, дозвольте мені просто бути вдячною за те, що я тут, на цьому пляжі, й не почуватися так, наче мушу весь час боротися.

– Я гадаю, ти помиляєшся щодо американської мрії, – мовила Джул.

- Ні, не помиляюся. Чому?

- Американська мрія - це бути героєм бойовика.

- Серйозно?

- Американці люблять воювати, - сказала Джул. - Ми прагнемо змінити закони або зламати їх. Нам подобаються ті, хто чинять самосуд. Ми в захваті від них, так? Супергерої, серії фільмів «Викрадена», що завгодно. Нам аби рухатися на захід і захоплювати землі тих людей, які мали її раніше. Безжально вбивати так званих поганих хлопців і боротись із системою. Ось це американська мрія.

- Розповіси це моїй мамі, - промовила Іммі. - Скажи: «Добридень! Іммі хоче вирости і радше чинити суд Лінча, аніж бути промисловим магнатом». Подивисься, що станеться.

- Я з нею поговорю.

- Добре. Це все виправить, - Іммі хихикнула і перекотилася на пляжному покривалі. Вона зняла сонячні окуляри. - У мамі є переконання щодо мене, які не вписуються. Типу в дитинстві мені було б дуже важливо мати кількох друзів, яких також усиновили, щоб я не почувалася самотньою, інакшою абощо. Але на той час вона твердила щось на кшталт: «З Іммі все гаразд, їй це не потрібно, ми саме такі, як інші родини!» Згодом, п'ятсот років потому, у дев'ятому класі, вона прочитала статтю в журналі про названих дітей і вирішила, що мені треба потоваришувати з тією дівчиною, Джолі, яка щойно почала вчитись у Грінбраярі.

Джул пам'ятала її. Дівчина з вечірки до дня народження та з Американського театру балету.

- Моя мама уявляла нас двох разом, і я намагалась, але тій дівчині насправді не подобалася, - вела далі Іммі. - У неї було блакитне волосся. Дійсно дуже круте. Вона дражнила мене через моє ставлення до безпритульних котів та через читання «Гейді», вона сміялася з музики, яка мені була до душі. Але моя мама й далі телефонувала її матусі, вибудовуючи плани для нас обох. Вони уявляли між нами той цілісний зв'язок названих дітей, що ніколи не існував, - Імоджен зітхнула. - Все це було сумно. А згодом вона переїхала до Чикаго, і моя мама

облишила цю ідею.

- Тепер у тебе є я, - сказала Джул.

Іммі підвелася й торкнулася потилиці Джул.

- Тепер у мене є ти, і це робить мене менш ненормальною.

- Менш ненормальна - то добре.

Іммі відкрила охолоджувальну камеру і дістала дві пляшки домашнього холодного чаю. Вона завжди брала напої на пляж. Джул не подобалися тонкі шматочки лимону, що плавали в чаї, але вона все одно трішки надпила.

- Тобі гарно з короткою зачіскою, - додала Іммі, знову торкаючись шиї Джул.

На зимових канікулах після першого року навчання у коледжі Імоджен нишпорилася в шафці для документів Гіла Соколоффа, шукаючи записи про усиновлення. Знайти їх було неважко.

- Думаю, мені здавалося, що прочитання документа допоможе мені проникнути в сутність мого себесприйняття, - сказала вона. - Належні імена, які я дізнаюся, пояснять, чому я була такою нещасною у коледжі, або допоможуть відчутти себе у деякому сенсі впевненою, а я такою ніколи не була. Проте ні.

Того дня Іммі та Джул поїхали до Менемші, рибацького селища недалеко від будинку Іммі на Віньярді.

Вони гуляли кам'яним пірсом, що простягався до моря. Чайки над головою описували кола. Вода хлюпала біля їхніх ніг. Дівчата сиділи на однаковій висоті зі скелями, простягнувши засмаглі ноги, що блищали від сонцезахисного крему.

- Так, то було цілковите лайно, - сказала Імоджен. - Імені батька взагалі не зазначено.

- Яке ім'я ти мала, коли народилася?

Іммі почервоніла і на мить натягла худі на обличчя. У неї були глибокі ямки й рівні зуби. З-під її знебарвленого волосся, підстриженого під хлопця, виднілися маленькі вуха, одне було оздоблено потрійним пірсингом. Брови були вищипані у тонесенькі лінії.

– Не хочу казати, – пробубоніла вона до Джул зсередини тканини. – Зараз я ховаюсь у своєму худі.

– Давай. Ти почала цю історію.

– Якщо я скажу, то ти не сміятимешся? – Іммі скинула каптур і глипнула на Джул. – Форрест сміявся, а я розізлилася й не пробачала йому два дні, доки він не приніс мені шоколадних цукерок із лимонним кремом.

Форрест був хлопцем Іммі. Він жив спільно з ними в будинку на Він'ярді.

– Форресту варто б повчитися манер, – мовила Джул.

– Він не подумав. Просто вибухнув сміхом. Потім він уклінно перепрошував, – Іммі завжди захищала Форреста, якого спершу критикувала.

– Будь ласка, назви своє ім'я, – попросила Джул. – Я не сміятимуся.

– Обіцяєш?

– Обіцяю.

Іммі зашепотіла у вухо Джул:

– Мелоді, а потім Бейкон. Мелоді Бейкон.

– А середнє ім'я було? – запитала Джул.

– Ні.

Джул не засміялася, навіть не всміхнулася. Вона двома руками обійняла Іммі. Вони вдивлялись у море.

- Ти відчуваєш себе Мелоді?

- Ні, - Іммі була замислена, - але я також не відчуваю себе Імоджен.

Вони спостерігали за парою мартинів, які щойно приземлилися на скелю поруч.

- Чому померла твоя мама? - зрештою спитала Джул. - Чи було про це у тому документі?

- Перш ніж прочитати, я вже здогадувалася щодо основної причини, але так. У неї було передозування метадоном.

Джул збагнула ситуацію. Вона собі уявила, як її подруга немовлям у мокрих пелюшках повзає по брудній постільній білизні, тимчасом як її мати лежить поруч замурзана і під кайфом. Або мертва.

- У мене на правому плечі два шрами, - заговорила Іммі. - Маю їх, відколи переїхала жити до Нью-Йорка. Наскільки знаю, вони завжди у мене були. Мені ніколи не спадало на думку запитати про них, але медсестра у Вассарі сказала, що це опіки. Наче від цигарки.

Джул не відала, що сказати. Вона хотіла розв'язати проблеми крихітки Іммі, але Патті та Гіл Соколофф вже давно зробили це.

- Мої батьки також мертві, - врешті вимовила Джул. Уперше вона говорила про це вголос, хоча Іммі вже знала, що Джул виховувала тітка.

- Я це зрозуміла, - сказала Іммі. - Але я також утямила, що ти не хочеш про таке говорити.

- Не хочу, - погодилася Джул. - У будь-якому разі, не тепер, - вона відхилилася, віддаляючись від Імоджен. - Поки що я не знаю, яку історію про це розповісти. Вона не... - слова зраджували її. Вона не могла відшукати щось, як Іммі, аби знайти себе. - Історія не складеться.

Це було правдою. На той час Джул лише починала складати первісну казку, на яку згодом посилатиметься, але вона не могла, не могла більше нічого сказати.

– Усе гаразд, – заспокоїла її Імоджен.

Вона залізла в наплічник і витягла грубу плитку молочного шоколаду. Потім наполовину розгорнула її і відламала шматки для Джул та для себе. Джул сперлась об скелю, шоколад танув у роті, сонце зігрівало її обличчя. Іммі відганяла мартинів, які жебрачили поруч, горлаючи на них.

Джул відчувала, що повністю знає Імоджен. Між ними усе було зрозумілим, і так завжди буде.

* * *

А зараз у гуртожитку Джул відклала «Нашого спільного друга»[12 - Останній завершений роман Чарлза Діккенса.], де на початку історії у Темзі знайшли чиесь тіло. Їй не подобалося читати про таке – опис мертвого тіла, що розкладається. Для Джул дні тягнулися нескінченно довго, відколи стало відомо, що Імоджен Соколофф укоротила собі віку в тій самій річці, набивши кишені камінням та зістрибнувши з Вестмінстерського мосту. Вона залишила передсмертну записку в хлібниці.

Джул думала про Іммі щодня. Щогодини. Вона згадувала, як Іммі затуляла обличчя руками або каптуром, коли почувалася вразливою. Її високий дзюркотливий голос. Імоджен крутила каблучки навколо пальців. Вона мала два опіки від цигарок на передпліччі та шрам на одній руці від гарячої форми з вершковими брауні. Вона швидко і різко шинкувала цибулю великим нестандартним ножем – цього дівчина навчилася з кулінарних відео. Від неї пахло жасмином, а іноді кавою з вершками і цукром. Вона користувалася цитриновим спреєм для волосся.

Імоджен Соколофф була з тих дівчат, про котрих учителі думають, що ті не вчать на повну силу. Тим типом дівчат, які прогулюють навчання і наповнюють свої улюблені книжки стікерами. Іммі відмовлялася прагнути величі або працювати на успіх за визначенням інших. Вона понад усе намагалася вирватися від чоловіків, які бажали панувати над нею, та жінок, які вимагали її виняткової

уваги. Вона знову і знову відмовлялася бути відданою будь-якій одній людині, натомість залюбки дбала про створення власного затишку, визначення якого мала своє, і в цьому вона була майстром. Вона брала гроші своїх батьків, але не їхній контроль над власною особистістю, і скористалася зі своєї удачі, щоб віднайти себе, відшукати інший спосіб життя. Це був особливий вид хоробрості, який часто хибно приймають за егоїзм і лінощі. Вона була з тих дівчат, про котрих можете подумати: простісінька білявка з приватної школи. Але ви дуже помилилися б, якби обмежилися цим.

Сьогодні, коли гуртожиток прокинувся й туристи нетвердою ногою попрямували до ванної кімнати, Джул вийшла на вулицю. Вона витратила день, як зазвичай і робила, на самовдосконалення. Вона протягом кількох годин ходила залами Британського музею, вивчаючи назви картин і сьорбаючи різні дієтичні коли з маленьких пляшечок. Годину вона простояла у книгарні, закарбовуючи у пам'ять мапу Мексики, а потім вивчила напам'ять розділ із книжки під назвою «Управління капіталом: вісім основних принципів».

Вона хотіла зателефонувати Паоло, але не змогла.

Вона не відповідатиме на жодні виклики, за винятком того, на який чекає.

* * *

Коли Джул виходила з метро поблизу хостелу, задзвонив мобільний. Це була Патті Соколофф. Джул побачила номер і заговорила зі своїм звичним американським акцентом.

Виявилося, що Патті в Лондоні.

Джул цього не очікувала.

Чи зможе Джул зустрітися з нею завтра в «Айві»[13 - Ресторан британської кухні.]?

Звісно. Джул сказала, що здивована чути Патті. Вони розмовляли кілька разів невдовзі після смерті Іммі, в той час як Джул бесідувала з поліціантами та відправляла речі з лондонської квартири Іммі, а Патті піклувалася про Гіла у Нью-

Йорку. Однак усі ті напружені розмови скінчилися кілька тижнів тому.

Зазвичай Патті була діловою та балакучою, але сьогодні вона здавалася пригніченою, а у її голосі не було звичної жвавості.

– Мені слід тобі сказати, – мовила вона, – що я втратила Гіла.

Це був шок. Джул уявила роздуте сіре обличчя Гіла та маленьких песиків, про яких він дбав. Він дуже їй подобався. Вона не знала, що він мертвий.

Патті пояснила, що Гіл помер два тижні тому від серцевої недостатності. Усі ті роки ниркового діалізу – і серце його вбило. Або, можливо, казала Патті, через самогубство Іммі він не хотів більше жити.

Вони трохи поговорили про хворобу Гіла і про те, яким чудовим він був, а ще про Іммі. Патті була вдячна Джул за допомогу в упорядкуванні дочиних речей у Лондоні, коли подружжя Соколофф не могло виїхати з Нью-Йорку.

– Я знаю, для мене подорожувати – дивно, – сказала Патті, – але після усіх тих років піклування про Гіла, я не можу залишатись у квартирі на самоті. У ній повно його речей та речей Іммі. Я збиралася...

Її голос замовк, а потім вона заговорила знову, енергійно та з новою силою.

– У будь-якому разі моя подруга Ребекка мешкає в Гемпширі, й вона запропонувала мені скористатися її гостьовим котеджем, де зможу відпочити та загоїти рани. Вона сказала, що мені треба приїхати. Деякі друзі от просто такі. Я упродовж років не розмовляла з Ребеккою, але відколи вона зателефонувала – незабаром після того, як дізналася про Іммі та Гіла, – ми одразу ж почали спілкуватися знову. Не просто базікати. Щиро. Ми разом учились у Грінбраярі. Думаю, у шкільних друзів є такі собі спогади, вони діляться історіями, що об'єднують їх. Візьмімо вас із Іммі. Ви так чудово потоваришували після того, як були окремо одна від одної.

– Мені дуже, дуже прикро щодо Гіла, – сказала Джул. Вона справді це відчувала.

– Він увесь час хворів. Так багато пігулок, – Патті замовкла, а коли знову заговорила, її голос був глухим. – Я гадаю, після того, що сталося з Іммі, у його тілі просто не лишилося сили боротися. Він та Іммі – вони були моїми солоденькими цукерочками, – потім її голос знову став діловим та жвавим. – Отже, повертаючись до причини мого дзвінка. Ти прийдеш на ланч, чи не так?

– Я ж сказала, що прийду. Звісно.

– «Айві», завтра о першій. І хочу подякувати тобі за все, що ти зробила для мене і для Гіла, коли померла Іммі. Я навіть маю для тебе сюрприз, – додала Патті. – Таке, що дійсно зможе підбадьорити нас обох. Не спізнюйся.

Коли розмову було закінчено, Джул на якусь хвилю пригорнула телефон до грудей.

* * *

Ресторан «Айві» ідеально розташувався у вузькому куточку Лондона. Здавалося, він був дібраний саме під цю ділянку землі. Усередині на стінах вишикувалися портрети та вітражі. У повітрі наче пахло грошима: смаженою бараниною й оранжерейними квітами. Джул вдягнула приталену сукню й взула балетки. До свого студентського макіяжу вона додала червону помаду.

Джул застала Патті, яка чекала на неї, попиваючи воду з келиха. Коли Джул бачила її одинадцять місяців тому, мати Іммі скидалася на жінку з обкладинки. Вона була дерматологом, трохи за п'ятдесят, підтягнутою, за винятком животику. Її шкіра мала вологий рожевий блиск, а волосся було довге, пофарбоване у темно-каштановий колір і завите у вільні локони. А зараз у неї була зачіска боб, а на коріннях волосся посивіло. Її губи здавались опухлими і чоловічими без помади. Як жінки з Верхнього Іст-Сайда, вона була вбрана у вузькі чорні брюки і довгий кашеміровий кардиган, але замість каблуків на ногах були яскраві блакитні кросівки. Джул ледве впізнала її. Коли Джул попрямувала до неї, Патті підвелась і всміхнулася.

– Я знаю, що маю інакший вигляд.

– Та ні, – збрехала Джул. Вона поцілувала Патті у щоку.

– Я більше так не можу, – сказала Патті. – Зранку увесь час перед дзеркалом, незручне взуття. Макіяж на обличчі.

Джул сіла.

– Раніше я фарбувалася для Гіла, – Патті вела далі, – і для Іммі, коли вона була маленькою. Раніше вона говорила: «Матусю, завий волосся! Давай, нанось блискітки!» Зараз приводу немає. Я вирішила зробити перерву в роботі. Одного разу мені спало на думку: «Мені не треба турбуватися». Я просто вийшла з дверей – і це була така полегкість, що я і не можу описати. Але знаю, що це тривожить людей. Мої друзі хвилюються. А я думаю: нехай. Я втратила Імоджен. Я втратила Гіла. Ось зараз – це я.

Джул прагнула сказати правильні слова, але не знала, що саме треба – поспівчувати чи відволікти.

– Я про таке читала книжку в коледжі, – вимовила вона.

– Про що?

– Про те, як тримати себе у повсякденному житті. Один хлопець, Гоффман, гадав, що у різних ситуаціях люди поведуться по-іншому. Що особистість змінюється. Це зветься пристосуванням.

– Ти маеш на увазі, що я припинила себе демонструвати?

– Або ви робите це по-іншому. Існують різні версії «я».

Патті підняла меню, відтак простягла руку і торкнулася руки Джул.

– Тобі слід повернутися до коледжу, солоденька цукерочко. Яка ти розумна.

– Дякую.

Патті подивилася Джул у вічі.

– Я чудово відчуваю людей, ти знаєш, – сказала вона, – і в тобі так багато потенціалу. Ти голодна і смілива. Сподіваюся, ти знаєш, що можеш стати ким завгодно у цьому світі.

Підійшов офіціант і прийняв замовлення на напої. Принесли кошик із хлібом.

– Я привезла вам каблучки Імоджен, – сказала Джул, коли метушня скінчилася. – Я мусила надіслати їх поштою раніше, але...

– Розумію, – урвала її Патті, – важко було їх відпустити.

Джул кивнула. Вона передала тонкий паперовий пакунок. Патті зняла клейку стрічку. Всередині було вісім старовинних обручок, усі з вирізьбленими тваринами або мали форму звірів. Іммі їх колекціонувала. Вони були кумедні й незвичайні, старанно продумані – усі в різних стилях. Дев'яту каблучку досі носила Джул. Іммі віддала її. Це була нефритова змія на правому підмізинному пальці.

Патті почала тихенько плакати у серветку.

Джул глипнула на колекцію. Кожна з цих обручок у той чи інший час була на тендітних пальцях Іммі. Вона, засмагла, стояла у тій ювелірній крамниці на Він'ярді.

– Покажіть мені найнезвичайнішу каблучку, яка у вас є, – сказала вона крамарю. А потім:

– Ця для тебе, – вона подарувала Джул обручку-змію, і Джул ніколи не знімала її, і зараз також, хай навіть вона більше на неї не заслуговує, а можливо, ніколи й не була її гідна.

Джул почало нудити. Відчуття, що з'явилося глибоко у шлунку, поширилося горлом, стиснувши його.

– Вибачте.

Вона підвелася і спотикаючись попрямувала до жіночої вбиральні. Ресторан обертвся навколо неї. Темрява заслала куточки очей. Джул стиснула спинку порожнього стільця, прагнучи віднайти рівновагу.

Вона захворіє. Або знепритомніє. Або обидва варіанти. Тут, у «Айві», в оточенні цих бездоганних людей, там, де вона не заслуговує перебувати, осоромивши бідну, нещасну матір подруги, яку та не достатньою мірою любила, або ж любила занадто.

Джул дісталася туалетної кімнати і схилилася над раковиною.

Нудота не припинилася. Її горло стискалося знову і знову.

Вона зачинилася в кабінці та сперлася на стіну. Її плечі тремтіли. Вона пробувала викликати блювання, але нічого не виходило.

Джул стояла у кабінці, трясучись та намагаючись відновити подих, аж поки її не перестало нудити.

Повернувшись до раковини, вона витерла мокре обличчя паперовим рушником. Потім занурила пальці у холодну воду і притисла їх до опухлих очей.

У кишені її сукні лежала червона помада. Джул підмалювала нею губи, наче вдягла броню, і пішла до Патті.

Коли Джул повернулася до столика, вже спокійна Патті розмовляла з офіціантом.

– Я розпочну з буряка, – повідомляла вона йому, коли Джул сіла. – А потім, думаю, замовлю меч-рибу. Вона смачна? Так, добре.

Джул замовила гамбургер та зелений салат.

Коли офіціант пішов, Патті перепросила.

– Вибач. Мені дуже соромно. З тобою усе гаразд?

– Звісно.

– Попереджаю, пізніше я знову можу заплакати. Можливо, на вулиці! Ніколи не знаєш, коли саме. Я здатна розрюмчатись у будь-який момент.

Каблучок та обгортки на столі вже не було.

– Слухай, Джул, – промовила Патті, – ти колись казала, що твої батьки схибили. Пам'ятаєш?

Джул не пам'ятала. Вона ніколи більше не думала про своїх батьків узагалі, хіба що крізь призму героїчного походження, яке вона створила для себе. Вона ніколи не згадувала про свою тітку.

Зараз у її голові промайнула первісна історія: її батьки на подвір'ї біля гарного будиночка в передмісті тієї крихітної Алабами. Вони лежать долілиць у калюжах темної крові, що просотується в траву, осяяну вуличним ліхтарем. Маму вбито пострілом у голову. Тато сплив кров'ю від вогнепальних ран.

Джул вважала цю історію зручною. Вона була гарною. Батьки були сміливими. Дівчинка виросте високоосвіченою і надзвичайно сильною.

Але вона знала, що не такою історією треба ділитися з Патті. Натомість, вона м'яко запитала:

– Невже я таке казала?

– Так, і коли ти це сказала, я подумала, що, можливо, також схибила з Імоджен. Ми з Гілом майже не говорили про те, що вдочерили її, коли вона була маленькою. Ні за її присутності, ні наодинці. Я воліла думати про Іммі як про свою дитинку, розумієш? Ні чийсь, а мою з Гілом. Та й тяжко було про це говорити, тому що її біологічна мати стала наркоманкою й не було жодного родича, хто міг би забрати дитину до себе. Я запевняла себе, що захищаю її від болю. Мені навіть на думку не спадало, наскільки я її підводжу, доки вона... – Патті замовчала.

– Імоджен любила вас, – сказала Джул.

– Вона була в розпачі через щось. І вона не прийшла до мене.

– До мене вона також не прийшла.

– Я мусила виховати її таким чином, щоб вона могла відкриватися людям та приймати допомогу, коли потрапила в біду.

– Іммі все мені розповідала, – мовила Джул. – Свої таємниці, страхи, те, як вона хоче прожити життя. Вона назвала мені своє ім'я при народженні. Ми носили одяг і читали книжки одна одній. Чесно, на той час, коли Іммі померла, ми були дуже близькі, тому я гадаю, що їй шалено пощастило мати вас.

Очі Патті наповнилися слізьми і вона торкнулася руки Джул.

– Їй також пощастило мати тебе. Я так подумала, коли вона потоваришувала з тобою на першому році навчання у Грінбраярі. Джул, я знаю, що вона обожнювала тебе більше за будь-кого у своєму житті, бо... Ну, через це я і схотіла зустрітися з тобою. Наш родинний юрист повідомив мені, що Іммі залишила тобі свої гроші.

Джул запаморочилось у голові. Вона відклала виделку.

Гроші Іммі. Мільйони.

Це була безпека і влада. Це квитки на літак і ключі від автівок, але, що важливіше, це плата за навчання, запаси харчів, медичне обслуговування. Це означало, що ніхто не зможе їй відмовити. Ніхто більше не зможе її зупинити, і ніхто не зможе завдати їй болю. Джул ніколи ні від кого знову не потребуватиме допомоги.

– Я не розуміюся на фінансах, – Патті вела далі. – Варто було б, знаю, але я довіряла Гілові й тішилася, що він про все подбає, бо мені від цього до смерті нудно. Іммі це розуміла, тому й лишила заповіт. Вона надіслала його адвокатові перед тим, як померла. Коли їй виповнилося вісімнадцять, вона одержала багато грошей від нас із батьком. До того був договір довірчого управління, а після дня народження Гіл оформив документи, щоб передати їй гроші.

– Вона отримала гроші, ще коли навчалася в середній школі?

– У травні до початку коледжу. Можливо, то було помилкою. У будь-якому разі все зроблено, – вела далі Патті. – Вона чудово зналася на фінансах. Вона жила на відсотки і ніколи не торкалася капіталу, окрім того випадку, коли придбала квартиру в Лондоні. Ось чому їй не треба було працювати. Ї у своєму заповіті вона все лишила тобі. Вона передала невеличку спадщину до «National Kidney Foundation» – через хворобу Гіла – та до «North Shore Animal League», але основну частину коштів за заповітом вона залишила тобі. Вона надіслала адвокату імейл, у якому конкретно йдеться про те, що вона хоче допомогти тобі повернутися до коледжу.

Джул була зворушена. Це не мало сенсу, але вона розчулилась.

Патті усміхнулася.

– Вона покинула цей світ, відправивши тебе знову до школи. Це той світлий бік, який я намагаюся побачити.

– Коли вона написала заповіт?

– За кілька місяців до того, як померла. Вона нотаріально засвідчила його у Сан-Франциско. Лишилися кілька документів, які треба підписати. – Патті посунула конверт на інший бік столу. – Гроші надійдуть прямісінько на твій рахунок, і вже у вересні ти будеш на другому курсі Стенфорду.

Джул зняла усі гроші, коли ті надійшли до банку, і відкрила новий поточний рахунок у іншому місці. Вона оформила кілька нових кредитних карток і організувала все таким чином, аби щомісяця рахунки сплачувались автоматично.

Потім вона пішла по крамницях. Вона купила штучні вії, основу під макіяж, лайнер, рум'яна, пудру, пензлики, три різні помади, два види тіней і невеличку, але дорогу косметичку. Руду перуку, чорну сукню і взуття на високих підборах. Добре було б закупити більше речей, але їй треба мандрувати порожнем.

Вона скористалася своїм комп'ютером і онлайн замовила квитки на літак до Лос-Анджелеса, забронювала місцевий готель та шукала продавців старих автівок у

районі Лас-Вегаса. З Лондона до Лос-Анджелеса, потім автобусом з Лос-Анджелеса до Вегаса. Звідти на машині до Мексики. Таким був план.

Джул продивилася документи на своєму ноутбучі. Вона переконалася, що знає всі банківські номери, номери обслуговування клієнтів, паролі, номери кредитних карток і коди. Вона запам'ятала номери паспорта і водійських прав. Потім, однієї ночі, щойно смерклося, вона пожбурила ноутбук і телефон у Темзу.

Повернувшись до гуртожитку, Джул написала щирого листа подяки до Патті Соколофф на старовинному папері для авіапошти і надіслала його. Вона спустошила свою шафку та збрала валізу. Її посвідчення особи і документи були чітко підготовлені. Дівчина подбала про те, щоб умістити усі свої лосьйони і засоби для волосся у маленькі пляшечки для подорожей у герметичних поліетиленових пакетах.

* * *

Джул ніколи не була у Вегасі. Вона перевдяглась у вбиральні на автобусній станції. Усе місце біля раковин загарбала білошкіра жінка з тачкою у віці десь п'ятдесяти років. Вона всілася на стільницю і поїдала сандвіч, загорнутий у масний білий папір. Брудні чорні легінси обтягували вузькі стегна. Світло-сіре волосся було скуйовджене і сплутане. На підлозі валялося її взуття – блідо-рожеві туфлі на шпильках. Її босі ноги, заклеєні пластирами на п'ятках, теліпалися в повітрі.

Джул увійшла до найбільшої кабінки і покопирсалась у сумочці. Уперше майже за рік, вона вдягла сережки-кільця. Джул втиснулася в сукню, яку заздалегідь купила – коротка і чорна, а до пари – шкіряне взуття на високій платформі. Вона дістала руду перуку. Перука була неприродно лискучою, але колір добре пасував до її ластовиння. Джул дістала косметичку, закрила сумочку і пішла до раковини.

Жінка, яка сиділа на стільниці, не помітила, що колір волосся Джул змінився. Вона зім'яла упаковку від сандвіча та закурила сигарету.

Уміння фарбуватися Джул опанувала, дивлячись тьюторіали[14 - Навчальні відео в мережі Інтернет.]. Протягом більшої частини минулого року вона накладала макіяж дівчинки з коледжу, як вона гадала: натуральний колір шкіри, рум'яна,

ненафарбовані губи, туш для вій. Зараз вона витягла штучні вій, зелені тіні, чорний лайнер, основу під макіяж, пензлики для контурної корекції, олівець до брів, кораловий блиск для губ.

Це не було насправді конче необхідним. Їй не потрібна косметика, сукня чи взуття. Мабуть, перуки було б достатньо. Утім, перевтілення було гарною практикою – так вона про це думала. І їй подобалося ставати кимось іншим.

Коли Джул дофарбувала очі, жінка заговорила:

– Дівчино, ти працюєш?

Джул заради розваги відповіла з шотландським акцентом.

– Ні.

– Я маю на увазі, ти продаєш себе?

– Ні.

– Не роби цього. Це так сумно, дівчинко.

– Я не продаю себе.

– Це ганьба, ось про що говорю.

Джул мовчала. Вона підкреслила вилиці.

– Я працювала так, – вела далі жінка. Вона злізла зі стільниці і запхала свої побиті ноги у туфлі. – Більше ні сім'ї, ні грошей: так я починала, і зараз ситуація не змінилась. Але це не вихід, навіть якщо хлопці щедрі. Мусиш знати це.

Джул натягнула зелений кардиган і взяла сумочку.

– Не турбуйтеся про мене. Зі мною все гаразд, чесно.

Волочучи сумку позаду себе, Джул попрямувала до дверей, але у незнайомих туфлях вона злегка спотикалася.

– Ти в порядку? – запитала жінка.

– О, так.

– Іноді тяжко бути жінкою.

– Так, це загалом відстій, окрім макіяжу, – сказала Джул. Вона штовхнула двері і вийшла не озираючись.

* * *

Залишивши валізу в камері схову на автобусній станції, Джул закинула на плечі величеньку сумку і впіймала таксі до Лас-Вегас-Стріп. Вона була стомлена – не вдалося подрімати в автобусі – й досі жила за лондонським часом.

Казино було прикрашене вогниками неону, люстрами та сяйвом ігрових автоматів. Джул пройшла повз чоловіків у спортивних майках, пенсіонерів, дівчат, які розважались, і велику групу бібліотекарів у бейджах для конференції. Лише за дві години блукання з місця до місця вона нарешті знайшла те, що шукала.

Поруч із ігровим автоматом з тематикою «Бетмена» стояла група жіночок, котрі, здавалося, напрочуд весело проводять час. Вони тримали холодні напої, фіолетові й липкі. Деякі були азіатками, інші – білошкірими. Вони святкували дівич-вечір, і наречена була ідеальною, саме такою, яка потрібна була Джул. Бліда, невеличка, з міцними плечима і майже непомітними веснянками – мабуть, їй було не більше, ніж двадцять три. Її світло-каштанове волосся було зібране у хвіст. На ній була яскраво-рожева міні-спідниця з білим поясом зі стразами, що утворювали слово «НАРЕЧЕНА». На лівому плечі висіла маленька бірюзова сумочка з безліччю застібок-блискавок. Вона стояла, спершись і підбадьорюючи подруг, які грали на автоматах, і почувалася досить зручно через те, що усі навколо захоплювалися нею.

Джул наблизилася до дівчат і заговорила на південному діалекті, як у Алабамі.

- Вибачте, чи хтось із вас... ну цей, мій телефон розряджений, а мені треба смснути подрузі. Востаннє я бачила її біля суши-бару, але потім я почала грати і, ось, бац! Минуло три години, а вона зникла як пес у ярмарок.

Дівчата обернулися.

Джул усміхнулася.

- Ого, то це ви усі з боку нареченої?

- Вона виходить заміж у суботу! - крикнула одна з жінок, стискаючи наречену.

- Ура! - вигукнула Джул. - А як тебе звати?

- Шанна, - сказала наречена. Вони мали однаковий зріст, але Шанна була в туфлях без підборів, тому Джул трохи височила над нею.

- Шанна Діксі, яка скоро стане Шанною Мак-Фетрідж! - прогорланила одна з подружок.

- Ого, - мовила Джул. - А сукня в тебе є?

- Звісно, що є, - відповіла Шанна.

- Це весілля не у Вегасі, - пояснила одна з подружок, - а вінчання у церкві.

- То звідки ви усі? - запитала Джул.

- З Такоми. Це у Вашингтоні. Ти знаєш, де це? Ми приїхали у Вегас, щоб...

- Вони запланували для мене усі вихідні, - сказала Шанна. - Ми прилетіли сьогодні вранці й вирушили до спа-салону і в салон нігтів. Бачиш? Мені зробили гелеве нарощення. Потім ми навідалися до казино, а завтра збираємося побачити білих тигрів.

– А яка в тебе сукня? Я про весільну, звісно.

Шанна схопила Джул за руку.

– За неї можна померти. Я відчуваю себе принцесою, настільки вона гарна.

– Можна на неї подивитися? Може, на телефоні? У тебе мусить бути фото, – Джул притисла долоню до губ і трохи нахилила голову. – У мене пунктик щодо весільних суконь, розумієш? Відколи я була маленькою дівчинкою.

– Так, чорт забирай, у мене є фотографія, – сказала Шанна. Вона розстібнула сумочку і дістала телефон у золотому чохлі. Усередині підкладка сумки була рожевою. На дні темно-коричневий шкіряний гаманець, два тампони в пластиковій обгортці, пачка жувальної гумки і губна помада.

– Дай-но гляну, – попросила Джул. Вона наблизилася, щоб подивитися в телефон Шанни.

Шанна гортала фотографії. Собака. Іржавий низ раковини. Дитина. Знову та сама дитина.

– Це мій хлопчик, Деклан. Йому вісімнадцять місяців.

Якісь дерева біля озера.

– Ось вона.

Сукня була з відкритими плечима, довгою, зі складками тканини на стегнах. На світлині Шанна позувала в ній у крамниці для молодят на тлі безлічі інших білих убрань.

Джул заохала й заохала.

– Можна нареченого побачити?

– Так, хай йому трясця! Він типу провалив освічення, – відказала Шанна. – Поклав обручку до пончика. Він учиться в юридичній школі. Мені не доведеться працювати, хіба що я сама цього захочу, – провадила вона. Говорила й говорила. Вона зупинилася на фото щасливця, що криво посміхався.

– Потрясно симпатичний, – оголосила Джул. Рукою вона залізла до сумочки Шанни, взяла гаманець і сунула його до себе в сумку.

– Мій хлопець Паоло подорожує по всьому світу, – сказала Джул. – Зараз він на Філіппінах. Ти можеш у це повірити? Тому я у Вегасі зі своєю подругою. Мені потрібен хлопець, який воліє осісти, а не вештатися світом, так? Якщо я хочу весілля.

– Якщо це те, чого ти прагнеш, – заявила Шанна, – то неодмінно цього досягнеш. Ти можеш мати що завгодно, якщо налаштуєшся. Ти молишся і типу візуалізуєш бажання.

– Візуалізація, – підтвердила одна з подружок. – Ми ходили на той семінар. Це справді працює.

– Слухайте, – мовила Джул, – я підійшла до тебе через те, що хотіла запитати, чи можна скористатися твоїм мобільником? Мій здох. Ти не проти?

Шанна передала телефон, і Джул надіслала повідомлення на випадковий номер: «Зустріньмось о 10:15 у Cheesecake Factory». Вона повернула телефон Шанні.

– Дякую. Ти будеш найгарнішою нареченою.

– Навзаем, мила, – відповіла Шанна. – Одного дня, вже скоро.

Дівчата помахали Джул. Вона махнула рукою у відповідь і попрямувала до ліфтів крізь ряди автоматів.

Щойно двері ліфта зачинились і вона залишилася сама, Джул зняла перуку. Вона скинула підбори і витягла із сумки спортивні штани та сліпони. Джул натягла штани зверху на коротку чорну сукню й перевзулася. Перуку і підбори сховала до сумки. Вона одягла худі на блискавці – і двері відчинилися на десятому

поверсі готелю.

Джул не вийшла. Коли ліфт поїхав униз, вона витягла засіб для зняття макіяжу і позбавилася накладних вій та стерла блиск для губ. Потім вона відкрила гаманець Шанни, витягла водійські права, а сам гаманець кинула на підлогу.

Коли двері відчинилися, вона була іншою людиною.

Минувши чотири казино та обстеживши шість ресторанів, Джул нарешті знайшла місце, де замовила каву і потеревенила із самотнім студентом коледжу, який щойно розпочав працювати в нічну зміну. Це місце являло собою копію ідальні в п'ятдесяті роки ХХ ст. Офіціанткою була крихітна жіночка з ластовинням і м'якими каштановими кучерями. На ній була горошкувата сукня й строкатий фартух домогосподарки. Коли група хлопців напідпитку втрутилася в розмову про пиво й бургери, Джул поклатла трохи грошей на стійку, сплативши за їжу, і потім прослизнула на кухню. З ряду гачків на стіні вона зірвала найжіночніший наплічник і вийшла через задній вихід до службового холу казино. Спустившись на один прогін, вона вийшла у провулок, вдягла наплічник і пробилася крізь людей, що вишикувалися в чергу за чарівним шоу.

Відійшовши ще далі, вона покопирсалася в наплічнику. У кишені з блискавкою був паспорт на ім'я Аделаїди Бель Перрі, двадцяти одного року.

Це був вдалий вибір. Джул гадала, що їй доведеться довгенько попрацювати, щоб дістати паспорт. Однак їй стало шкода Аделаїду, тому, витягнувши паспорт, вона віднесла наплічник до бюро знахідок.

Повернувшись на Лас-Вегас-Стріп, Джул знайшла крамницю з перуками та дві крамниці одягу. Вона придбала вдосталь речей, і на ранок устигла ще двічі побувати в казино. У хвилястій перуці блондинки та з помаранчевою губною помадою вона здобула посвідчення Дакоти Плезенс, зріст – метр п'ятдесят вісім. У чорній перуці та сріблястій куртці вона здобула паспорт Доротеї фон Шнелль із Німеччини, метр шістдесят.

О восьмій годині ранку Джул верталась у спортивках та сліпонах із чистим обличчям. Вона взяла таксі до готелю «Ріо» і піднялася ліфтом на дах. Вона прочитала про «VooDoo Lounge», що розташовувався на п'ятдесят першому поверсі.

Коли бій закінчувався, коли він залишається жити, щоб наступного дня знову битися, величний білошкірий гетеросексуальний герой бойовика підіймається високо над містом кудись, де є краєвид. Залізна Людина, Людина-Павук, Бетмен, Росомаха, Джейсон Борн, Джеймс Бонд – усі вони так чинять. Герой пильно вдивляється у біль і красу, поєднані в мерехтливих вогнях мегаполіса. Він міркує про свою особливу місію, про свої унікальні таланти, про власну силу, своє дивне, жорстоке життя й усі жертви, які він приносить, щоб жити ним.

Рано-вранці «VooDoo Lounge» являв собою не більше ніж цементну покрівлю даху, вкриту червоними і чорними диванами. Стільці були у формі величезних рук. Над дахом вигиналися сходи. Відвідувачі мали змогу вилізти на них, аби краще бачити Лас-Вегас-Стріп унизу. Для дівчат-танцівниць розмістили дві-три клітки, але у залі, окрім прибиральника, нікого не було. Він підняв брови, коли увійшла Джул.

– Я просто хочу подивитися, – сказала вона. – Від мене не буде жодної шкоди, присягаюся.

– Звичайно, не буде, – відповів він. – Уперед. А я прибиратиму.

Джул піднялася сходами на самісінький верх і пильно подивилася на місто. Вона подумала про усі ті життя, які тривали там, унизу. Люди купували зубну пасту, сперечалися, купляли яйця, вертаючись додому з роботи. Вони жили своїм життям в оточенні всього цього блиску і неону, щасливо гадаючи, що від маленьких привабливих жінок не буде ніякої шкоди.

* * *

Три роки тому Джульетті Вест Вільямс виповнилося п'ятнадцять. Вона була у галереї ігрових автоматів, великій, блискучій, новій і з кондиціонованим повітрям. Вона набирала бали у війнушці, але коли стріляла, не влучила і програла, тому що двоє хлопчаків з її школи підійшли ззаду та стиснули її груди. Кожен зі свого боку.

Джульетта різко вдарила одного хлопця ліктем у м'який живіт, потім розвернулася та всією вагою наступила йому на ногу і загатила коліном у пах.

Уперше вона вдарила когось за межами занять із бойових мистецтв. Уперше їй довелося.

Гаразд, нагальної потреби в цьому не було. Вона хотіла. Їй сподобалось.

Коли цей хлопчик, кашляючи, нахилився вперед, Джул повернулася і лянула іншого по обличчю тильним боком долоні. Його голова відкинулася назад, тож Джул смикнула хлопця за футболку і прокричала у його жирне вухо: «Я не твоя власність, щоб торкатися!»

Їй кортіло побачити страх на обличчі цього хлопчика, побачити, як його друг скрутиться на сусідній лавочці. У школі ці двоє завжди поводитися зухвало, нічого не боялися.

Прищавий працівник галереї підійшов і вхопив Джульетту за руку.

– Тут не можна битися, міс. Боюся, вам доведеться піти.

– Ти хапаєш мою руку? – запитала Джул. – Проте я не хочу, щоб ти хапав мене.

Він швидко відпустив руку.

Він боявся Джул.

Він був на шість дюймів вищий від неї і принаймні на три роки старший. Він був дорослою людиною, і він боявся її.

Їй це подобалося.

Джульетта вийшла з галереї. Вона не хвилювалася, що хлопці рушать за нею. Їй здавалося, що вона в кіно. Вона не знала, що може подбати про себе таким чином, не знала, що сила, яку вона зрощувала на заняттях і в тренажерній залі, дасть плоди. Вона зрозуміла, що сама собі створила зброю. Можливо, саме це вона і збиралася зробити.

Джул мала той самий вигляд, як і всі, але після цього побачила світ по-іншому. Бути фізично сильною жінкою – це вже щось. Якщо тебе важко поранити, то ти

можеш іти куди завгодно й робити що завгодно.

Кількома поверхами нижче, у передпокої готелю «Ріо», Джул побачила покоївку, яка штовхала візок. Сорок доларів на чай – і в неї з'явилася кімната, в якій можна поспати до пів на четверту. Час реєстрації розпочинався о четвертій годині дня.

Ще одна ніч здобування гаманців, іще одна нагода відіспатись – і Джул вже могла купити непримітну стару автівку в зачуханого типа на стоянці. Вона сплатила готівкою. Джул забрала свій багаж із автовокзалу і заховала додаткові посвідчення вглиб у підкладку гетчбеку.

Вона проїхала через кордон до Мексики з паспортом Аделаїди Бель Перрі.

16. ОСТАННЯ НЕДІЛЯ ЛЮТОГО 2017 РОКУ. ЛОНДОН

За три місяці до прибуття Джул у Мексику, на її дивані Форрест Сміт-Мартін трошив маленькі морквинки своїми білосніжними рівними зубами. Він уже п'ять діб ночував у її лондонський квартирі.

Форрест – це колишній хлопець Іммі. Він завжди поводив себе так, ніби не вірив жодному слову Джул. Якщо вона сказала, що їй подобається лохина, то він піднімав брови, ніби мав великі сумніви щодо цього. Якщо вона казала, що Іммі вилетіла до Парижа, він розпитував її про те, де саме зупинилась Іммі. Через нього Джул почувалася незатишно.

Блідий і худий Форрест належав до категорії сухорлявих чоловіків, яким незручно поруч із жінками, мускулістішими за них. Його суглоби здавалися кволими, а тканий браслет на лівійці виглядав брудним. Він вивчав світову літературу в Єльському університеті. Йому подобалося, щоб люди знали про те, що він там вчиться, тому й часто згадував про цей університет у розмовах. Він носив маленькі окуляри, відпускав бороду, що ніколи не проростала, а довге волосся збирав у чоловічий пучок на маківці. Йому було двадцять два роки, і він працював над своїм романом.

Просто зараз він читав книжку, перекладену з французької мови. Альбер Камю. Він вимовляв як Каму. Він не просто сидів на дивані, а лежав, спершись на лікоть, у футболці й шортах-боксерах.

Форрест був у квартирі через смерть Іммі. Він сказав, що хоче спати на розкладному дивані в кімнаті, щоб бути поруч із речами Імоджен. Не раз Джул бачила, як він витягає одяг Іммі з шафи і нюхає його. Кілька разів він вивішував речі з віконних рам. Він знайшов старі книжки Імоджен – ранні видання «Ярмарку марносластва» та інші романи вікторіанської епохи – і звалив їх у купу біля свого ліжка, нібито йому треба було їх побачити, перш ніж заснути. Потім він підняв сидіння унітазу.

Форрест і Джул розбиралися зі смертю Іммі з цього кінця Лондона. Гіл і Патті застрягли в Нью-Йорку через недугу Гіла. Подружжю Соколофф удалося прибрати інформацію про самогубство з усіх газет. Вони сказали, що не хочуть публічності, та, за словами поліції, у цьому не було жодного порушення. Попри те що тіло Імоджен не знайдено, ніхто не сумнівався, що сталося. Іммі залишила записку в хлібниці.

Кінець ознакомительного фрагмента.

notes

Примітки

1

фут – 30,48 см. (Тут і далі прим. перекл., якщо не вказано інше.)

2

У США уявлення про «вежу зі слонової кістки» пов'язане з критикою університетів (особливо тих, що входять до «Ліги плюща») та академічної еліти в цілому за зневажливе ставлення до «профанів», снобізм і замкнутість.

3

Гроші, які надали чи позичили в університеті або коледжі студенту, який не в змозі оплатити повну вартість своєї освіти.

4

Вигаданий унесвіт, у якому відбуваються коміксні історії, які видає компанія Marvel Comics.

5

Коротка зачіска.

6

Гумове взуття на кшталт капців.

7

Маскувальний засіб, коректор, що приховує дрібні вади на обличчі, пігментні плями, прищі, почервоніння, мішки під очима, мімічні зморшки.

8

Прийом дівчаток 12 років у дорослу юдаїстську спільноту.

9

Повість про події в житті маленької дівчинки, що живе під опікою свого діда у швейцарських Альпах, автор Йоганна Шпірі.

10

Класичний дитячий роман англійської письменниці Френсіс Елізи Годгсон Бернет.

11

Роман-бестселер американської письменниці Елеонор Портер.

12

Останній завершений роман Чарлза Діккенса.

13

Ресторан британської кухні.

14

Навчальні відео в мережі Інтернет.

Купить: https://tellnovel.com/ru/lokgart_em-l/schira-shahrayka

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)